

ДЖ. А. ДЖАНС СВИДЕТЕЛ

Превод от английски: Мария Симеонова, 2007

chitanka.info

— Какво смяташ да правиш? — попитах.

Без да отвърща на погледа ми, Минди Харшоу ровеше с вилица из салатата си, но не хапваше нищо. Долната ѝ устна потрепери.

— Какво бих могла да направя? — отчаяно попита тя.

Преди година бях шаферка на сватбата на Минди. Тогава тя сияеше. Няколко месеца по-късно, когато трите с нея и приятелката ни Стефани се срещнахме на кафе в „Старбъкс“, тя определено бе загубила блясъка си. Беше нетипично мълчалива и се беше скрила зад чифт огромни слънчеви очила с обяснението, че имала инфекциозен конюнктивит. Сега, когато чух каквото имаше да ми казва, заподозрях, че историята с конюнктивита е била точно такава — измислена. А жената, която стоеше срещу мен, по нищо не приличаше на сияещата булка отпреди няколко месеца.

Шокирах се, когато я видях да сяда в сепарето отсреща. Изглеждаше изпита и бледа и бе свалила повече килограми, отколкото можеше да си позволи. Не казах: „Господи, Мин! Изглеждаш ужасно!“, въпреки че вероятно трябваше. Но сега, след като ми беше разказала поне част от случващото се, въобще не се притеснявах да споделя мнението си.

— Трябва да му биеш шута на този нещастник — казах. — Не си първата Пепеляшка, която се събужда след медения си месец, за да открие, че се е омъжила за жаба, вместо за чаровния принц.

— Но с теб и Джими не стана така — въздъхна Минди.

Вярно беше. Бях вече тридесет и осем годишна „стара мома“, когато се запознах с Джими Друри във фойето преди началото на постановката „Ядосани домакини“, оригинален мюзикъл за няколко фрустрирани майки, които основават рок група и записват необичаен хит, наречен „Аж си шибания корнфлейкс“. По онова време не бях домакиня и не бях твърде очарована от перспективата да гледам мюзикъла, но една приятелка от училище ме завлече. Джеймс Друри бил подлъган да отиде от някакъв колега от банката, в която работеше. В мига, в който двамата с Джими се срещнахме, нещо изцрака между нас. Просто така. Никой от нас не се беше женил преди и светкавичното задълбочаване на връзката ни накара много приятели, включително и Минди, скептично да поклатят глава. Двамата с Джими се насладихме на единайсет прекрасни години заедно, преди някакъв

пиян шофьор, тръгнал в грешното платно на мост I-90, да отнеме живота му и да извади от релси моя.

В настоящия момент, три години по-късно, болката от загубата му все още бе голяма, но смъртта му вече отдавна бе останала в миналото. Затова, когато Минди ме покани да ѝ стана шаферка, аз с удоволствие се съгласих. Познавах Минди Крофорд още от основното училище. В гимназията и колежа тя неизменно си падаше по грешните мъже — дивите, онези, които живееха за мига, мускулестите грубияни, които спортуваха и изглеждаха чудесно в дънки и тениска, но на горния етаж нямаха нищо освен въздух. Но в дните и седмиците, предшестващи сватбата ѝ с Лорънс Майлс Харшоу III, аз бях сигурна, че този път имаме победител.

Лари имаше пари, добър външен вид и акъл — макар и не задължително в този ред. Очевидно парите не са всичко, но аз бях доволна, че след годините скромно съществуване с оскъдни доходи Минди най-сетне можеше да живее в охолство. Отстрани погледнато, Лари беше луд по нея. Което беше една от причините да му бъде толкова ядосана в този момент. Лари Харшоу беше заблудил не само Минди, но и мен. Тя имаше оправдание — беше влюбена в него. Аз бях прекарала последните двацет и пет години, работейки като педагогически съветник в училище, и мразех от дън душа да ме водят за носа. Две и половина десетилетия работа с проблемни деца ме бяха научили на далеч повече неща, отколкото би ми се искало, за реалността и широкото приложение на домашното насилие. Притеснявах се, че Минди въобще не осъзнаваше какво я чака занапред.

— Как смяташ — какво да направя? — попита ме тя.

— Нека да повторим онова, което ми сподели. Той ти чете писмата и електронната поща. Следи ти телефонните разговори и проверява километража всеки път, когато използваш колата. На теб как ти звучи?

— Че ме иска само за себе си? — плахо рече Минди.

— Много по-сериозно е от това — уверих я. — Нарича се изолация. Той отрязва пътя ти от мрежата на социалните ти контакти. Направо съм изненадана, че ти е позволил да се видиш с мен на обяд.

— Беше спонтанно решение — призна Минди. — И не му казах.

Не поисках разрешение, помислих си.

Внезапно се почувствах много по-възрастна от петдесет и двете си години, а Минди ми изглеждаше толкова невинна — малко дете, изгубено в гората. Опитите да съветвам своенравни тийнейджъри ме бяха научили, че не мога да постигна много, като казвам на някого какво трябва да направи. Ако наистина исках да помогна, трябваше да накарам учениците, които идваха в кабинета ми, сами да прозрат проблемите и трудностите си. Минди не беше от моите ученици, но същото важеше и за нея. Ако искаше да се спаси, трябваше сама да разбере какво се случва с живота и брака ѝ. Осъзнаването на съществуването на даден проблем е първата основна стъпка в разрешаването му.

— Виждала съм как се държи Лари Харшоу — казах. — Сред обществото той е съвършеният джентълмен. Какъв е насаме? — Въпросът ми бе последван от дълго, неловко мълчание. — Е? — настоях аз. — Ще ми разкажеш ли?

— Не е много мил — тихо прошепна Минди.

— Как така? — попитах. — Казва ли ти, че си глупачка например?

— Да — кимна Минди, — и че не ме бива да се оправям с пари.

— Защото...?

— Защото не правя баланс на чековата си книжка.

— Мин, ти никога не си правила баланс на чекова книжка, нито веднъж за четирийсет години. А някога да си давала чек без покритие?

— Не.

— Е, тогава? Толкова за проблема с парите. Друго?

— Не става въпрос само за чековата книжка — продължи Минди. — Тревожа се, че той смята, че съм се омъжила за него заради парите, макар това да не е вярно. Когато бяхме сгодени, всичките му приятели повтаряха, че трябва да подпишем предбрачен договор. Тогава му казах, че нямам нищо против, но той ми каза да не ставам глупава. Обичал ме и искал да сподели с мен всичко, което притежава.

До един момент, помислих си.

— Добре — казах. — Той те третира като затворник в собствения ти дом. Проверява те непрекъснато. Подценява те. Какво друго?

— Какво имаш предвид?

— Наранявал ли те е?

— Наранявал е чувствата ми — отвърна Минди.

— Удрял ли те е някога, наранявал ли те е физически? — настоях аз.

— Не в истинския смисъл.

— Това какво означава?

— Преди няколко седмици отидохме на ски край езерото Качес — бавно започна тя. — Задаваше се буря и аз изпитах ужасяващото предчувствие, че той ще отпътува без мен и ще ме остави там сама. Че ще ме остави да замръзна до смърт.

— И какво направи?

— Казах му, че ме боли глезенът, и не слязох от колата.

По гръбнака ми запълзяха ледени тръпки. Не се и съмнявах, че някакво свръхестествено чувство за самосъхранение бе накарало Минди да не слиза от колата в онзи ден и да се спаси за достатъчно дълго време, за да ми разкаже потресаващата си история.

— Но никога не те е удрял? — поинтересувах се. — Не те е насинявал, не те е блъскал?

Минди поклати глава.

— Не, нищо такова.

Но беше облечена с поло. С дълги ръкави. Знам какво представлява домашното насилие. Знам колко изобретателни са насилниците, как умеят да бият така, че да не оставят синини. И също така знам колко трудно е на жените да признаят, че вкъщи ги бият. Мислят, че по някакъв начин те самите са причина да ги сполети това ужасно бедствие и че признавайки си за случилото се, признават и собствената си индиректна виновност.

— Трябва да се махнеш оттам — тихо я посъветвах аз. — Трябва да се махнеш сега, преди да е станало по-лошо. Защото ще стане по-лошо.

— Не мога — каза тя. — Та аз едва приключих с изпращането на благодарствените писма за сватбените ни подаръци.

— Майната им на сватбените подаръци. Не им позволявай да застанат на пътя ти.

Мобилният телефон на Минди иззвъня и тя го изрови от чантата си.

— Здравей, мили — каза тя твърде приветливо. — Да. Спрях да си взема нещо за обяд. Ще бъде вкъщи след няколко минути.

Затвори телефона и се надигна да си върви.

— Съжалявам, но трябва да тръгвам — каза.

После извади двадесетдоларова банкнота от портфейла си и я остави на масата до неизядената си салата.

— Дърпа ти каишката. Кара те да му се подчиняваш.

— Знам — призна тя. — И все пак трябва да тръгвам.

И с тези думи си тръгна.

Останах там още няколко минути, преди да платя сметката и да се отправя към вкъщи. По-рано в тази мрачна съботна сутрин, когато Минди ми се обади да ме покани на неочакван обяд, бях в гаража и сортирах вещите на Джими. Неведнъж бях отлагала тази задача. В началото я отлагах, защото беше твърде болезнено. После я отлагах, защото бях твърде уморена. Но сега, три години по-късно, вече беше време. Планирах да попътувам малко това лято. Това означаваше, че в гаража трябваше да се отвори достатъчно място, за да паркирам новата си, лъскава малка кола.

Върнах се към заниманието си с натежало от разказа на Минди сърце. Джими беше купил малката разнебитена къща на Капитол Хил пет години преди да се срещнем и се беше заловил да я ремонтира. Беше изциклил и полирал прекрасните стари дървени подове. Беше преобоядисал и беше поставил красиви гипсови корнизи навсякъде. Беше изтръгнал от стените старите тръби и кухненски шкафчета и ги беше заменил с нови водопроводи и шкафчета по негов собствен дизайн и изпълнение. Когато се оженихме, аз продадох апартамента си в центъра и се преместих при него. Една от предстоящите ми задачи беше да пласирам някъде всичките му дърводелски инструменти. Друга — да опаковам и раздам дрехите му.

Родителите ми се бяха върнали в Сиатъл няколко месеца след погребението. Майка ми беше настояла да прибере в кашони дрехите на Джими и да накара баща ми да ги занесе в гаража.

— Така ще продължиш напред — каза ми.

Искаше да ги подари на „Армията на спасението“ още тогава, но аз заявих, че ще се оправя с това сама, и наистина възнамерявах да го сторя. Найлоновата торба със сватбения смокинг на Джими беше най-отгоре във втория кашон, който отворих. Видът му ми дойде твърде много. Свлякох се на земята и избухнах в сълзи. Отново. Но после се стегнах и продължих със задачата. Сложих смокинга на купчината за дарение и продължих със сортирането на дрехите.

Нямаше нещо, което Джеймс Друри да не бе правил както трябва. Докато преглеждах дрехите му, много от които все още бяха в торби от химическото чистене, наново усетих липсата му. Едва след като си отиде, разбрах колко добре се е грижил за мен. Имаше застрахователни полици, за чието съществуване не подозирах. Една от тях изплащаше изцяло направената ипотека. Друга ми оставяше достатъчно средства, за да мога да се пенсионирам веднага щом навърша необходимата възраст, без да се налага да работя по-дълго, отколкото бих желала.

Ето такава стабилност исках и за Минди. Наистина вярвах, че най-накрая е открила човек, който истински я обича, който ѝ създава чувство на сигурност. Контрастът между моята и нейната ситуация беше поразителен — и ужасно тъжен.

Много често планирането да свършиш някаква работа се оказваше много по-лошо, отколкото да се отдадеш на нея и да я свършиш. До шест часа същата вечер работата, която бях отлагала с години, защото ми се струваше невъзможна, беше до голяма степен свършена. Натъпках контейнера за боклук догоре и приготвих купчина от десетина издути черни торби, готови да опътуват към благотворителната фондация. Едно обаждане до Дон Уилямс, учител по трудово обучение и член на факултетния съвет в гимназията „Франклин“, доведе до изпълненото му с готовност обещание да намине на следващия ден с пикап и да събере всички инструменти, които вече не ми трябваха. Точно след като затворих, се сетих за пушките. Не на Джими — той нямаше оръжие. За пушките на Лари Харшоу.

Видях ги вечерта на годишното им парти. Лари ме развеждаше из просторната си къща с прекрасен изглед към залива Елиот в Магнолия, един от най-хубавите стари квартали в Сиатъл. Беше ме отвел в облицования си с дървена ламперия кабинет, където разгледах колекцията му от огнестрелни оръжия, заключена зад стъклена витрина. На бюрото му мярнах писмо в рамка. Оказа се благодарствена нота от Националната асоциация по огнестрелни оръжия, които го възхваляваха за дългогодишното лоялно членство. Беше подписана с изкусен почерк от самия бивш президент на асоциацията, Чарлтън Хестън.

Тогава тъкмо се бях запознала с Лари Харшоу. Той беше сгоден за една от най-добрите ми приятелки. Искях да му направя добро впечатление, затова се направих на много по-заинтригувана от колекцията му, отколкото бях. Това беше първото ми и последно ходене в кабинета на Лари. Но сега си спомних злокобното присъствие на всички онези пушки. Вероятността да има и други, които не бях виждала, ме изпълваше с плашещо чувство на смъртен страх. Ами ако...?

Грабнах телефона и набрах номера на мобилния на Минди. Тя не вдигна, а аз не оставих съобщение. През следващия половин час обикалях напред-назад из къщата, опитвайки се да реша какво да правя. Да се обадя на ченгетата? И какво да им кажа? Че се страхувам нещо да не се случи на една приятелка — че съпругът ѝ може да я нарани, при положение че не разполагам с абсолютно никакви доказателства?

Най-накрая, неспособна да се отърся от чувствата си, скочих във фолксвагена и отидох на място. Като всички къщи над плажа, и тяхната бе обърната с фасадата към прекрасния изглед. Влизаше се през задния вход, който отвеждаше към тяхна алея. Още със слизането от колата чух гласове откъм отворената врата на гаража. Оставих откритата вратата на колата и се заслушах.

— Хайде, Уес — различих гласа на Минди. — Ще трябва да се постарая повече. Сграбчи ме за ръцете и стискай с все сила. Трябват ни синини — ясно видими синини. После искам да ме зашлевиш през устата с опакото на ръката си. За щастие Лари е левичар, също като теб.

Потръпнах, щом чух притъпения плясък от съприкосновението на плът с плът, но шамарът явно не беше достатъчно силен, за да задоволи Минди.

— Още веднъж — нареди тя. — До кръв.

Чух нов удар, последван от мъжки глас.

— Мамка му! Цялата ми риза е опръскана.

— Господи, Уес. Не знаех, че си такъв проклет мърморко. Добре че не се налага ти да дръпнеш спусъка. Ще се погрижа ризата на Лари също да е опръскана с моята кръв. А сега се омитай оттук. Очаквам го всеки момент. Не те искам наблизо, когато той се прибере.

— Сигурна ли си, че ще се получи?

— Естествено — увери го Минди. — Веднага щом ченгетата се появят, ще ги изпратя право при Франсин. Днес следобед й изговорих такава камара глупости, че със сигурност ще го изкарат самозащита.

Франсин! Аз! Аз бях онази с камарата глупости. Не Лари Харшоу се готвеше да убие Минди. Беше точно обратното и аз бях предвидена да бъда основният свидетел — че е било при самозащита.

Известно време стоях като вкаменена на мястото си. Най-накрая успях да се размърдам. Скочих в колата, затръшнах вратата, запалих двигателя и отпраших надолу по хълма. Беше ме страх да не би Уес да ме е последвал, затова свих в една алея две къщи преди кръстовището. Броени секунди по-късно пикапът „Додж Рам“, който бе паркиран до гаража, изръмжа надолу по хълма. Шофьорът спря в дъното на алеята и ми се стори, че се огледа в двете посоки. Притаих дъх, но той явно не беше успял да види автомобила, с който потеглих. Или не забележа колата, спряла в алеята. Имах чувството, че мина цяла вечност, но накрая той потегли и изчезна от погледа ми. От мястото, където бях спряла, не успях да видя регистрационния му номер, а определено не възнамерявах да го следвам, за да го зърна по-отблизо.

Тъкмо се канех да се обадя на 911, когато по улицата се зададе друга кола и като даде мигач, зави по алеята. Уплашена до смърт, осъзнах, че зад мен блестят фаровете на кадилака на Лари Харшоу. Врътнах ключа, за да стартирам двигателя, и дадох на заден. Последвах Лари нагоре по хълма, като яростно му присветвах на дълги. Той спря на половината път нагоре към къщата си и излезе от автомобила.

— Какво обичате? — извика. — Нещо не е наред ли?

— Да — казах. — Никак не е наред. Аз съм Франсин. Франсин Друри. Трябва да говоря с теб, Лари. Много е важно.

— Ами, заповядай къщи — покани ме той. — Ще поговорим там.

— Не — отчаяно викнах аз. — Не можем да отидем в къщата.

— Защо не? Какво има? Да не се е случило нещо с Минди? Господи, тя добре ли е?

— Лари, трябва да ме изслушаш. Минди е добре, но си има приятел. Двамата планират да те убият и да изкарат убийството самозащита. Чух ги да обсъждат плана си преди няколко минути.

— Да ме убият ли? Шегуваш ли се? Минди ме обича и не би навредила и на муха. Това е най-абсурдното нещо, което съм чувал. Откъде ти хрумна такава ужасна идея? Не си пила, нали, Франсин?

— Разбира се, че не съм пила. Стоях пред вратата на гаража. Чух ги да си говорят — Минди и някакъв тип на име Уес.

— Сигурно имаш предвид Уес Нунан — уверено каза Лари. — Трябва да ти кажа, че Уес ми е много добър приятел. Сигурен съм, че се е получило някакво абсурдно недоразумение. Заповядай вкъщи, Франсин. Ще го обсъдим, ще изпием по питие и ще се посмеем, защото накрая ще разплетем тази история.

— Не ме ли чуваш? — настоях отчаяно. — Минди ще те убие и ще нагласи нещата така, сякаш си я нападнал.

— Никога не би направила такава нещо — поклати глава Лари. — Хайде, ела. Заваля. Нямам намерение да стоя тук и да се измокрят спорейки за тази глупост. Идваш ли или не?

— Не — отвърнах. — Но моля те, не отивай там.

— Напротив, тръгвам — каза той. И го направи.

Качих се отново в колата си, грабнах мобилния си телефон и набрах 911.

— Вашингтонска щатска полиция — каза глас. — За какъв спешен случай се касае?

— Казвам се Франсин Друри — представих се. — Намирам се в Магнолия, в Сиатъл. Един човек ще бъде убит.

Все още говорех по телефона и тъкмо давах адреса на Минди, когато чух отчетлив пукот — изстрел от пистолет. Настъпи тишина, последвана от нов изстрел.

— Господи боже! — възкликнах в телефона. — Моля ви, побързайте. Тя го направи. Застреля го. Изпратете и линейка!

Стоях, разтреперана, облежната на покрива на костенурката си, когато покрай мен нагоре по хълма прелетяха две сини полицейски коли и линейка с пищящи сирени и мигащи светлини. Никога не се бях чувствала по-безполезна. Как не можах да го накарам да ми повярва...?

Трета полицейска кола спря до мен и от нея слезе униформен служител.

— Госпожа Друри? — попита той. — Вие ли се обадохте на 911?

— Да — успях да промълвя аз. — Да, аз.

После избухнах в сълзи.

— Вината е моя — избъбрих. — Чух я да казва, че ще го убие. Опитах се да го предупредя, но той не искаше да ме чуе, а сега е мъртъв.

Радиостанцията на полицая се включи. Чух неясен глас, но не можех да различа думите.

— Седнете, моля — подкани ме полицаят. — Ще ви донеса вода.

Подчиних се. Бях твърде слаба, за да възразя или да направя нещо друго освен онова, което ми казваха. Седнах, където ми беше посочил. Сега по улицата бяха излезли други хора, стичаха се от съседните къщи, опитваха се да разберат какво се е случило.

Минути по-късно линейката с рев се върна надолу по хълма. Тълпата зяпачи се раздели, за да ѝ направи път.

— Това е жертвата — мъж — обясни полицаят и ми подаде бутилка минерална вода. На табелката на гърдите му пишеше „Сержант Лаури“. — Само го е ранила. Повърхностна рана на рамото. Водят го в „Харбървю“. Ще се оправи.

— Ами Минди? — попитах. — Тя как е?

Сержант Лаури извади малко тефтерче.

— Така ли се казва? Минди коя?

— Минди Харшоу — отвърнах. — Тя как е?

Лаури поклати глава.

— Нещата не са се развили според очакванията ѝ и тя е обърнала пистолета към себе си.

— Искате да кажете, че се е самоубила? — заекнах аз. — Мъртва ли е?

Сержант Лаури кимна.

— Опасявам се, че да. Надявам се, че не ви е била приятелка.

— Мислех, че е — тихо промълвих аз, преглъщайки напирещите сълзи. — Но явно съм грешала.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.